

آیا اسرائیل حمله می کند؟

حمید روشنایی

کارشناس مسائل بین‌الملل

عکس: AP

مدت‌هاست که بحث حمله مجدد رژیم صهیونیستی به کشورمان نقل محافل شده است. از کوچه و بازار گرفته تا مصاحبه‌های رنگارنگ همه جا صحبت از این است که کی قرار است اسرائیل فضای امنیتی ما را مورد تجاوز قرار دهد و چه اتفاقی خواهد افتاد؟ عده‌ای مشتاقانه به دنبال جواب این سوال‌ها هستند و گروهی با ژستنی خاص و مانند کسانی که پاسخ همه چیز را می‌دانند، جواب می‌دهند که بله ما منتظریم و حمله حتمی است! یکی از اساتید ما می‌گفت من و دوستانم جمعی خصوصی داریم که همه آنها مهندس و پزشک هستند و من فقط استاد علوم سیاسی هستم و جالب است در جمع ما همه تحلیل سیاسی می‌کنند به جز من. واقعیت این است که همه ما سیاسی و سیاست‌زده شده‌ایم، البته حق هم داریم زیرا زندگی مردم ما به سیاست گره خورده است. برای مثال همین موضوع حمله اسرائیل می‌تواند بر قیمت ارز و کالا، تورم و رکود، شرایط آینده و... تاثیر بگذارد و مردم نگران آن هستند.

عکس: AP

در خصوص پاسخ به سوال اصلی، اول باید واقعیت‌هایی را در مورد رژیم صهیونیستی بدانیم. این رژیم در مقابله با دشمنانش هیچ محدودیتی ندارد: نه محدودیت اخلاقی و نه محدودیت حقوقی و نه محدودیت منابع. شاید در جهان کنونی اسرائیل تنها طرفی باشد که هر اقدامی انجام دهد، هیچ مانعی بر سر راه آن نیست. رژیمی که می‌تواند به دیگر کشورها تجاوز کند، انسان‌ها را قتل عام کند، از قحطی و حمله به بیمارستان‌ها علیه مردم یک منطقه استفاده کند و هیچ کشور و سازمان بین‌المللی هم توان کنترل آن را نداشته‌باشد و هزینه‌های آن را نیز آمریکا پرداخت می‌کند. نمونه بارز این موضوع را می‌توان در نحوه برخورد با دولت جدید سوریه مشاهده کرد. پس از سقوط بشار اسد و روی کار آمدن دولت احمد الشرع که به دنبال اجتناب از مقابله با اسرائیل بود و صحبت از مذاکره با اورشلیم می‌کرد، تصور این بود که صهیونیست‌ها از حمله به سوریه خودداری می‌کنند و وارد گفت‌وگو می‌شوند؛ اما شاهد بودیم که رژیم صهیونیستی با تمام توان به حمله و حتی ورود نیروهایش به سوریه اقدام کرد و زیرساخت‌های این کشور را هدف قرار داد. جالب آن است که حتی در خواست‌های آمریکانیز برای کاستن از این بحران کارساز نشده و اسرائیل به دنبال فروپاشی کشور سوریه و ایجاد مناطق مستقل از دمشق است. این موضوع نشان می‌دهد درخصوص ایران، قطعاً اگر زمینه‌های حمله آماده باشد، هیچ مانعی نمی‌تواند جلوی اسرائیل را بگیرد مگر آنکه خودش در شرایط مناسبی نباشد که آن هم به مشکلات داخلی رژیم بر می‌گردد. اما در چه شرایطی زمینه‌های داخلی ایران برای حمله اسرائیل فراهم می‌شود؟

عکس: AP

اولین مورد، به‌هم‌ریختگی نظام جمهوری اسلامی ایران، به‌هردلیل، است. حمله در شرایطی رخ خواهد داد که صهیونیست‌ها فکر کنند قدرت مرکزی ایران توانایی و تمرکز پاسخگویی به حملات آن را ندارد.

عکس: AP

دومین حالت وقتی است که دشمن مطمئن شود امکان پاسخ موشکی ما (به‌خصوص موشک‌های بالستیک) وجود ندارد و یا می‌تواند آن را در همان حملات اول نابود کند. (به این خاطر نقش جاسوس‌های این کشور در این شرایط اهمیت می‌یابد).

عکس: AP

یک حقیقت مسلم وجود دارد و آن اینکه رژیم صهیونیستی دشمن سرزمین و قدرت ایران است و به دنبال فروپاشی جغرافیایی کشورمان است و اگر فرصتی فراهم گردد، سعی می‌کند عوامل توانمندی ایران را از بین ببرد. شایعاتی در مورد سخن‌تانی‌ها به رضا پهلوی وجود دارد که در زمان جنگ ۱۲ روزه گفته بود تومی‌توانی بر مرکز ایران حکومت کنی و این به معنای آن است که اسرائیلی‌ها به دنبال از بین بردن وحدت سرزمینی ما هستند. آنچه کشورمان را از حمله دشمن مصون می‌دارد هوشیاری مردم و مسئولان نظام است. بدین مفهوم که باید اشکالات گذشته را رفع نماییم و به دنبال فضای جدیدی از وحدت ملی باشیم. دشمن برخلاف لبلخندهایش، صرفاً به دنبال نابودی نظام نیست و هر لحظه که بتواند حمله خواهد کرد تا ایران عزیز ما را که از پدران‌مان به ما رسیده است، از بین ببرد.

باز کردن بند از پای دیپلماسی

آیا پزشک‌های عراقچی می‌توانند از فرصت نشست سالانه مجمع عمومی سازمان ملل متحد برای آغاز مذاکرات هسته‌ای استفاده کنند؟

بازگشت قطعنامه‌های شورای امنیت را از سر کشور دور کند و زمینه‌ای برای دور جدیدی از مذاکرات برای رسیدن به یک توافق مذاکره شده در مورد برنامه هسته‌ای ایران ایجاد کند. دیپلمات‌های ایرانی در جمع سران کشورهای جهان در نیویورک می‌توانند با کنار گذاشتن برخی از محدودیت‌های خودخواسته و خود ساخته، فرصت را برای دیپلماسی هسته‌ای و جلوگیری از بازگشت قطعنامه‌های

نیویورک با حضور رئیس‌جمهور و وزیر خارجه جمهوری اسلامی ایران، در حاشیه نشست سالانه مجمع عمومی سازمان ملل آغاز می‌شود. بسیاری از تحلیل‌گران بر این باورند که فرصت حضور سران قدرت‌های جهانی و دیپلمات‌های کشورهای طرف تعامل یا تقابل ایران در پرونده هسته‌ای، فرصت بسیار مناسبی برای تهران ایجاد می‌کند تا با دیپلماسی فعال و پویا در این چند روز، خطر

شهاب شهسواری

خبرنگار گروه دیپلماسی

درست چند روز پیش از ضرب‌الاجل بازگشت قطعنامه‌های شورای امنیت سازمان ملل متحد، مارتن دیپلماسی در

ابراهیم رحیم‌پور معاون پیشین وزیر امور خارجه در گفت‌وگو با «هم‌میهن»:

به دیپلمات‌های مان اعتماد کنیم

شود و این مشکل کهنه کشور ما حل و فصل شود. معنای حرف من این نیست که ما تحت هر شرایطی و با هر وضعیتی سازش کنیم. اما واقعیت این است که جهان امروز، جهان بده‌بستان است و بدون بده‌بستان نمی‌توان مشکلات اصلی را با جهان خارج حل و فصل کرد. مشکلات این چنینی را چینی‌ها با بده‌بستان حل و فصل کردند، ویتنامی‌ها با بده‌بستان حل و فصل کردند و خیلی کشورها با همین آمریکا مشکلات‌شان را حل کردند و به‌رغم تمام اختلاف‌ها و حتی جنگ‌ها و کشتارهایی که رخ داده‌بود، توانستند با بده‌بستان اختلاف‌ها را حل کنند.

حالا که مسعود پزشکیان، رئیس‌جمهور و سیدعباس عراقچی، وزیر امور خارجه کشورمان به نیویورک سفر می‌کنند، امیدوارم که برگ برنده‌ای در اختیار ما باشد که از مذاکره واهمه نداشته‌باشیم. ضرورتی وجود ندارد که من اسم ببرم که در چه موضوعی و با چه کسی مذاکره کنیم، ولی این سفر فرصتی است که بتوانیم از این گردنه و به اصطلاحی که گفتم «پل صراط» عبور کنیم. من ناامید نیستم و فکر کنم شدنی است. اما سوال این است که چه اختیاراتی به رئیس‌جمهور و وزیر امور خارجه ما داده شده‌باشد و چارچوبی که برای آنها تعیین شده‌است، بسیار اهمیت دارد. اگر دیپلمات‌های ما آزادی عمل داشته‌باشند، من امیدوار هستم که بتوان این مسئله را پشت سر گذاشت. فراموش نکنیم که در دوره برجام، محمدجواد ظریف، وزیر امور خارجه کشورمان اختیار داشت و قادر بود که این کار را انجام دهد، امیدواریم که الان هم آقایان پزشکیان و عراقچی اختیار داشته‌باشند و بتوانند این کار را انجام دهند.

❗ **مسئله‌ای که وجود دارد و در شش ماه اخیر مورد بحث بود، مسئله مستقیم یا غیرمستقیم بودن مذاکره با آمریکا است. فکر می‌کنید آیا شکل و فرمت مذاکره تا این حد اهمیت**

واقعیت این است که جز این سفر، فرصت دیگری برای ما وجود ندارد که بتوانیم جلوی بازگشت قطعنامه‌های شورای امنیت را بگیریم. همه دیپلمات‌های کنونی و پیشکسوت کشور معتقدند که ما در عرصه دیپلماسی هیچ احساس ضعیفی نداریم. دیپلمات‌های ما هرگز در میز گفت‌وگو در موضع ضعف نیستند و به‌هیچ‌عنوان نباید این احساس وجود داشته‌باشد که وقتی دیپلمات‌های کارکشته و باتجربه ما پای میز مذاکره می‌نشینند، ممکن است فریب بخورند یا کلاه سرشان برود. فراموش نکنید که در داخل کشور عده‌ای این همه به برجام تاخته‌اند و از آن انتقاد کرده‌اند، اما شخص دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور آمریکا در دور نخست ریاست‌جمهوری‌اش در رقابتی که با جناح رقیب داشت به وضوح بیان می‌کرد که برجام کلاهی گشاد بر سر آمریکا بود. حالا حتی اگر فرض کنیم که ترامپ مبالغه می‌کرد یا در رقابت‌های داخلی آمریکا دست به غلو می‌زد، اما واقعیت این است که تا اندازه‌ای حرف او به واقعیت نزدیک است. تیم مذاکره‌کننده ما در برجام، ضعیف‌تر از دیپلمات‌های ۶ قدرت جهانی نبود و توانست توافقنامه‌ای را به آنها بقبولاند که به نفع ایران باشد. به همین دلیل هم هست، تجربیاتی که ما از مذاکرات قطعنامه ۵۹۸ و برجام داریم، چرا همچنان برخی از مقام‌ها و شخصیت‌های ما تا این حد از مذاکره و گفت‌وگو واهمه دارند؟ غیرمنطقی نیست که کسی از توافق واهمه داشته‌باشد، چراکه توافقی که امضا می‌کنیم نهایتاً می‌تواند به نفع یا ضرر ما باشد، اما صرف مذاکره و گفت‌وگو برای توافق وحشت ندارد. این ترس و واهمه که در میان گروهی از افراد و جناح‌های داخلی وجود دارد، چندان منطقی و مناسب نیست. امیدوارم تا زمانی که ما زنده هستیم، فرجی حاصل

